

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: V. U.**, zastoupen Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, Františkánská 7, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 59 Az 84/2004 - 43 ze dne 3. 11. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 59 Az 84/2004 - 43 ze dne 3. 11. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 368/LE - B01 - B02 - 2004 ze dne 17. 6. 2004, kterým bylo rozhodnuto, že se stěžovateli neuděluje azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu, neboť soud dle tvrzení stěžovatele nesprávně právně posoudil otázku splnění podmínek pro udělení azylu. Stěžovatel se ve své zemi dostal do potíží, kdy byl ze strany katolických věřících napadán při stavbě pravoslavného kostela. Situace se pro stěžovatele vyhroutil natolik, že byl nucen zemi svého původu opustit. Stěžovatel dovozuje, že je u něj

dán důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť byl v zemi svého původu pronásledován pro své náboženské vyznání a v zemi jeho původu je tato situace tolerována. Na základě právě uvedeného stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Kromě toho stěžovatel namítá i vady řízení před žalovaným, který neprovedl dostatečné dokazování, přitom na základě zjištěného stavu nebylo možno spravedlivě rozhodnout. Žalovaný nerespektoval skutečnost, že stěžovatel má velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o persekuci v zemi svého původu. Dále stěžovatel s odkazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tvrdí, že krajský soud posoudil nesprávně právní otázku, zda správní řízení předcházející podání žaloby netrpělo procesní vadou. Stěžovatel dovozuje, že krajský soud měl povinnost přezkoumat rozhodnutí žalovaného a proces, jenž jeho vydání předcházel, z toho pohledu, zda není stížen procesní vadou. Žalovaný neprovedl dostatečné dokazování ve věci. Rozhodnutí žalovaného dle stěžovatele neodpovídá § 47 odst. 3 správního řádu. Navíc stěžovatel namítá nesprávné posouzení splnění podmínky překážky vycestování, neboť stěžovateli v případě návratu hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení, přitom bude-li zjištěno, že v České republice požádal o udělení azylu, bude podroben persekuci.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatel navrhuje přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření setrval na názoru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu, přitom krajský soud při svém rozhodování nepochybil, a proto navrhl kasační stížnost zamítnout.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatel v průběhu správního řízení před žalovaným poukazoval na incident mezi obyvateli různého náboženského vyznání při stavbě pravoslavného kostela. Stěžovatel se popral, další incident se odehrál večer na diskotéce, stěžovatel způsobil jiné osobně zranění, což bylo příčinou počátku vydírání stěžovatele. Po stěžovateli bylo požadováno zaplacení částky 5000 USD za ublížení na zdraví při rvačce a za poškozené auto. Stěžovatel neměl peníze, vyděrači mu zapálili motorku, nikdo si toho však nevšiml a nikdo policii nevolal. Pomoci u příslušných orgánů se stěžovatel nedožadoval, neboť by to byla dle jeho názoru ztráta času. V zemi jeho původu dle jeho vyjádření nefungují zákony. V situaci, kdy stěžovatel opouštěl zemi svého původu, nevěděl o možnosti azylu, hodlal si zde vyřídit pracovní vízum a pracovat. Žalovaný stěžovateli azyl neudělil, neboť dospěl k závěru, že se nejedná o azylově relevantní důvody. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že jeho rozhodnutí o neudělení azylu stěžovatel napadl žalobou, v níž namítal procesní vady spočívající v nezjištění rozhodných skutečností žalovaným a v nedostatečném odůvodnění jeho rozhodnutí, přitom popisoval situaci v zemi svého původu a namítal, že je u něj dána překážka vycestování. Krajský soud žalobu zamítl. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 10. 11. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 12. 11. 2004.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel kasační stížností míří na kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a Nejvyšší správní soud shledává kasační stížnost přípustnou.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti a v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud stěžovatel namítá nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu spočívající v nesprávném právním posouzení otázky splnění podmínek pro udělení azylu a tvrdí-li konkrétně, že je v jeho případě splněn azylově relevantní důvod podle § 12 písm. b) zákona o azylu, pak tomuto tvrzení přisvědčit nelze. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Pronásledování je tu třeba interpretovat ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu; jde o ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud by byla prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelova původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Poukazoval-li stěžovatel v řízení před žalovaným na skutečnosti, že měl v zemi svého původu incidenty s osobami jiného vyznání, na základě nichž bylo po stěžovateli požadováno zaplacení škod na zdraví a na majetku, pak nejde o jednání, jež by bylo pronásledováním ve smyslu zákona o azylu. Vyhrožování, jehož se v tomto případě stěžovateli dostalo, není jevem státní mocí přímo vyvolaným, tajně podporovaným, státními orgány vědomě trpěným či státní mocí záměrně nedostatečně potlačovaným. Za vědomé trpění, nedostatečné potlačování či dokonce podporu takového jednání nelze považovat stav, kdy stěžovatel se na příslušné orgány, zejména na policii, v zemi svého původu neobrátil. Nemůže tu být rozhodující, zda se na tyto orgány neobrátil proto, že to považoval za zbytečné. Tento závěr ohledně nesplnění podmínek pronásledování opírá Nejvyšší správní soud s přísným respektováním základních principů, na nichž je azylové zákonodárství obecně postaveno. Z čl. 1 odst. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků přijaté v Ženevě dne 28. 7. 1951 a z Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků přijatého v New Yorku dne 31. 1. 1967 lze dovodit, že důvodem udělení azylu v případě represe musí být skutečnost, že jde o represi ze strany státu. V případě stěžovatele tak nezbyvá než uzavřít, že ze stěžovatelových vyjádření učiněných u žalovaného nevyplynuly skutečnosti, podle nichž by se v jeho případě jednalo o represi uskutečňovanou ze strany státu, ať již přímou, kdy stát sám by stěžovatele ze zákonem stanovených důvodů pronásledoval, tak i nepřímou, o kterou by se jednalo tehdy, pokud by stát stěžovatele před pronásledováním cíleně nechránil. Dospěl-li krajský soud k závěru, že bezprostředním motivem stěžovatelova odchodu ze země jeho původu byly výlučně potíže se soukromými osobami, a tedy není splněna podmínka pronásledování státem, z něhož by stěžovatel mohl mít podle § 12 písm. b) zákona o azylu obavy, pak aplikoval správný právní předpis a správnou právní normu, přitom se nedopustil žádného interpretačního pochybení.

Pokud jde o námitku nesprávného posouzení splnění podmínek pro konstataci existence překážky vycestování, pak ani zde není kasační stížnost důvodná. Krajský soud se vypořádal s tvrzeními stěžovatele ve vztahu k tomuto ustanovení a konstatoval-li, že obavy, které stěžovatel pro případ svého návratu do země původu má, jsou spojeny s vydíráním soukromých osob, aniž by v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že by příslušné ukrajinské orgány činné v trestním řízení takovou pomoc stěžovateli odmítaly, pak i v této otázce ve světle shora uvedeného nesplnění podmínek pronásledování aplikoval správný právní předpis a správnou právní normu, přitom i zde Nejvyšší správní soud výklad podaný krajským soudem aprobuje.

Pokud stěžovatel dále namítá vady řízení před žalovaným, který dle stěžovatele neprovedl dostatečné dokazování a nerespektoval skutečnost, že stěžovatel má velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o persekuci v zemi svého původu, a že krajský soud posoudil nesprávně právní otázku, zda správní řízení předcházející podání žaloby netrpělo procesní vadou, pak k této skupině námitek Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud dodržení procesních ustanovení v mezích řádně uplatněných žalobních bodů řádně přezkoumal. Pro posouzení stěžovatelova případu žalovaným bylo rozhodující, jaké důvody své žádosti o udělení azylu před žalovaným uváděl. Nenasvědčovalo-li žádné ze stěžovatelových tvrzení podaných žalovanému splnění podmínky pronásledování ze strany státní moci v zemi stěžovatelova původu, a sice ani přímému, ani nepřímému, naopak bylo-li zřetelné, že jde toliko o incidenty se soukromými osobami, aniž by se stěžovatel na státní orgány se žádostí o pomoc obrátil, jak již Nejvyšší správní soud shora podal, nevyvolala stěžovatelova tvrzení ve vztahu k předmětu řízení před žalovaným potřebu dalšího dokazování. Nečinil-li návrhy na doplnění dokazování ani sám stěžovatel, pak nebylo zapotřebí žalovaným další dokazování provádět. Dokazování, jak je provedl žalovaný, tak bylo dostatečné, přitom dospěl-li k tomuto závěru i krajský soud, který se nadto vyjádřil i k namítaným formálním vadám rozhodnutí žalovaného a námitky v tomto směru důvodnými neshledal, pak Nejvyšší správní soud ani zde nemá, čeho by mu vytknul. Těmi procesními vadami, které stěžovatel v žalobě namítal a vůči nimž determinoval rozsah přezkumu, v jakém jej měl za podmínek podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. soud učinit, se krajský soud zabýval. Ani tato část námitek tedy není důvodnou.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému náklady řízení, které by přesáhly běžné náklady jeho administrativní činnosti, nevznikly, a proto mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. nebyla přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu